

защото мѣстото бѣше опасно. При отливъ можеше да се отиде до скалата по сухо, но при приливъ водата прииждаше и често пѣти я покриваше цѣла.

Малкото момиче не се боеше.

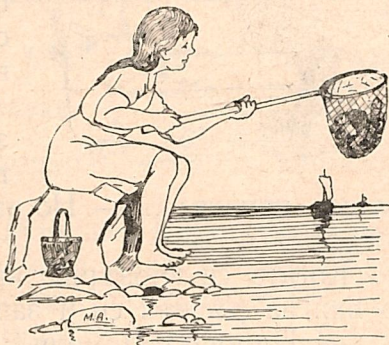
— Какво страшно може да има? — мислѣше си то. Ще отида, когато има отливъ, и шомъ морето започне да прилива, ще избѣгамъ къмъ брѣга.

Една сутринъ съ мрежа въ ржка и съ кошничка на врата то трѣгна, безъ да се обади нѣкому.

Изкачи се на скалата. До нея плуваха най-красиви разноцвѣтни риби. Тѣ се гуркаха въ водата и пакъ излизаха на повърхността.

— Колко добренаправихъ, че дойдохъ, — мислѣше си момичето: никога не съмъ виждало толкова красиви риби! Колко ще бжда щастливо, ако ги уловя!

Водата бѣше толкова прозрачна, че пѣсъкътъ и черупкитѣ на дъното се виждаха. Момиченцето спушна мрежата си. Но рибкитѣ бѣха хитри и не се доближаваха. А тѣзи, които случайно влизаха въ мрежата — пакъ излизаха.

Малкото момиченце не се отчайваше. Следъ дълго очакване то улови една рибка, после две и най-после напълни кошничката си.

Чакъ тогава то се изправи и забелѣза, че морето приливаше, и че канарата бѣше заобиколена отвсѣкжде съ вода. Детето не бѣше страхливо и започна да мисли, откъде да мине, за да си отиде.

— Най-добре ще бжде да изуя обувката и чорапитѣ си, за да не ги намокря, а после ще прегазя водата.

То направи така. Но когато слѣзе отъ канарата, видѣ, че водата на това мѣсто е много дълбока.

— Ще опитамъ отъ другата страна, — казваше си то най-спокойно.

Отъ тази страна, наистина, водата бѣше по плитка — идваше само до колѣнетѣ му. Но колкото повече напредваше, толкова повече затѣваше. Водата ставаше все по-дълбока, и то трѣбваше да се върне.